

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/27/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200299
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200299.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: OPTI plus, s.r.o., so sídlom Žilina, Vojtecha Tvrdeho 783/4, IČO: 46 443 126, právne zastúpený: V4 Legal, s.r.o., so sídlom Žilina, Tvrdeho 783/4, IČO: 36 858 820, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 52, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23. decembra 2014, č. OLP/9192/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44, p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Žiline (ďalej v texte len „krajský súd“) rozsudkom z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44 (ďalej v texte len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (žalovaného) z 23. decembra 2014, č. OLP/9192/2014 (ďalej v texte len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline č. j.: A/2013/01014/4/HP/D z 12. septembra 2014, ktorým Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline v novom konaní účastníkovi konania (žalobcovi), ktorý je prevádzkovateľom zariadenia „Q.“ v objekte AUPARK Žilina - SCHOPPING CENTER uložil pokutu vo výške 500,- eur za to, že sa dopustil správneho deliktu, čo sa zistilo pri kontrole v prevádzke „Q.“, v objekte AUPARK Žilina - SCHOPPING CENTER, Námestie Ľudovíta Štúra, 010 01 Žilina, 12. septembra 2013 od 12,05 do 12,50 hod. a to tým, že porušil ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2

zákona č. 377/2004 Z. z. - „zákaz fajčenia v obchodnom dome AUPARK Žilina - SHOPPING CENTER, Námestie Ľudovíta Štúra, 010 01 Žilina, okrem priestoru v obchodnom dome, ktorý je stavebne oddelený tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali do verejne prístupných priestorov obchodného domu a neznečisťovali verejne prístupné priestory obchodného domu tým, že v prevádzke sa fajčí, prevádzka nie je označená symbolom zákaz fajčenia a nie je stavebne oddelená od verejne prístupného priestoru obchodného domu, podľa § 10 ods. 7 zákona č. 377/2004 Z. z., a odvolanie žalobcu zamietol. Krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Žiline v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 244 ods. 1 a § 247 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 a § 10 ods. 7 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a skonštatoval, že z administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom

v Žiline - prvostupňový správny orgán vykonal 12. septembra 2013 kontrolu so zameraním dodržiavania zákona č. 377/2004 Z. z. v prevádzke žalobcu Q. v objekte AUPARK Žilina - SHOPPING CENTER, Námestie Ľudovíta Štúra, Žilina. V čase kontroly správny orgán zistil, že žalobca ako prevádzkovateľ zariadenia spoločného stravovania porušil povinnosť ustanovenú v § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z. - zákaz fajčenia v obchodnom dome okrem priestorov v obchodnom dome, ktoré sú stavebne oddelené tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali do verejne prístupných priestorov obchodného domu a neznečisťovali verejne prístupné priestory obchodného domu, že prevádzka, kde sa fajčí, nie je stavebne oddelená od verejného priestoru obchodného domu. Prvostupňový správny orgán vzhľadom na zistené skutočnosti listom z 13. septembra 2013 č. A/2013/0333/HP/D nariadil ústne pojednávanie. Listom z 23. októbra 2013 č. A/2013/0333/2/HP prvostupňový správny orgán požiadal o predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia z dôvodu, že účastník konania sa ospravedlnil z ústneho pojednávania z dôvodu, že pôsobí mimo územia Slovenskej republiky až od druhej polovice mesiaca december 2013. Dňa 15. novembra 2013 sa konateľka spoločnosti OPTI plus, s. r. o. - žalobcu vyjadrila vo veci prerokovania nedostatkov, ktoré boli zistené 12. septembra 2013 v prevádzke Q., AUPARK Žilina - SHOPPING CENTER, Námestie Ľudovíta Štúra, Žilina v čase od 12,05 do 12,50 hod.. Konateľka žalobcu uviedla, že nesúhlasí so stanoviskom výsledku kontroly správneho orgánu. Mala za to, že vykonaná kontrola 12. septembra 2013 dvoma pracovníkmi regionálneho Úradu verejného zdravotníctva Žilina a s ďalšími dvoma doposiaľ neznámymi osobami bola účelovo predpripravená s jednoznačným cieľom zastrašenia vedenia prevádzky o údajnom porušení zákona o ochrane nefajčiarov a prijatia takých opatrení, aby v riadne vyhradenom fajčiarskom priestore došlo k úplnému zákazu fajčenia, poklesu hostí a zisku. Podľa jej názoru účinnosťou novelizácie zákona č. 377/2004 Z. z. vedenie prevádzky prijalo také opatrenia, ktoré hosťom, ktorí sú nefajčiari, poskytuje ideálny priestor na posedenie a konzumáciu bez ohrozenia fajčiarskym dymom ako aj iných škodlivých látok, a taktiež prijalo opatrenia k zabezpečeniu zabránenia úniku fajčiarskeho dymu do verejných priestorov OC AUPARK.

Ďalej krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán 26. novembra 2013 vydal rozhodnutie č. j. A/2013/0333/4/HP/D, ktorým účastníkovi konania OPTI plus, s. r. o., Závodská cesta 38, Žilina, IČO: 46 443 126, ktorý je prevádzkovateľom zariadenia Q. v objekte AUPARK Žilina - SHOPPING CENTER, Námestie Ľudovíta Štúra, Žilina za to, že sa dopustil správneho deliktu, čo sa zistilo pri kontrole v prevádzke 12. septembra 2013 o 12,05 do 12,50 hod., a to tým, že porušil ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zák. č. 377/2004 Z. z. podľa § 10 ods. 3 zákona č. 377/2004 Z. z. pokutu vo výške 500,- eur. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uviedol, že prevádzkovateľ zariadenia spoločného stravovania porušil § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z. tým, že v prevádzke sa fajčí a prevádzka nie je stavebne oddelená od verejne prístupného priestoru obchodného domu. Pri určení výšky pokuty správny orgán prihliadol na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Zároveň zohľadnil aj tú skutočnosť, že účastník konania si doteraz plnil povinnosti prevádzkovateľa a nezistil iné porušenie zákona, preto pokutu uložil na spodnej hranici citovaného zákona. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu žalobca podal odvolanie.

Na odvolanie žalobcu vo veci rozhodol Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky rozhodnutím č.: OLP/1241/2014 zo 17. februára 2014, ktorým prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil správne orgánu na prejednanie a nové rozhodnutie.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 12. septembra 2014 č. A/2013/01014/4/HP/D opätovne rozhodol tak, že uložil žalobcovi pokutu vo výške 500,- eur za porušenie ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z. podľa § 10 ods. 7 zákona č. 377/2004 Z. z.. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie 24. októbra 2014. O odvolaní žalobcu vo veci rozhodoval Regionálny úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky rozhodnutím č. OLP/9192/2014 z 23. decembra 2014 tak, že prvostupňové rozhodnutie č. A/2013/01014/HP/D z 12. septembra 2014 potvrdil. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu a dospel k záveru, že tieto odvolacie námietky sú nedôvodné. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2011, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na dôvodovú správu vládneho návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 377/2004 Z. z. s navrhovanou účinnosťou od 1. júla 2013, z ktorej vyplýva, že dnešný právny stav nevytvára dostatočné podmienky na ochranu nefajčiarov pred účinkami pasívneho fajčenia, ktorému sú nefajčiari vystavení, napr. v obchodných domoch. V súlade s medzinárodnými dokumentmi uvedenými v predchádzajúcej správe (Rámcový dohovor o kontrole tabaku a odporúčanie Rady z 30. novembra 2009 o prostredí bez dymu) sa v návrhu novely zák. č. 377/2004 Z. z. na účely zabezpečenia zvýšenej ochrany nefajčiarov zakazuje fajčiť v obchodných domoch. Je pravdou, že pojem stavebne oddeliť nie je právnym predpisom detailne pomenovaným, ale je ho potrebné vykladať tak, aby bol z výkladu zreteľný zámer a logický zmysel predmetnej právnej úpravy. Povinnosťou prevádzkovateľa zariadenia spoločného stravovania je utvárať také podmienky vo svojich prevádzkach, aby zabezpečil ochranu nefajčiarov pred vplyvom škodlivých látok z tabakových výrobkov alebo z ich dymu, z dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak. Za týmto účelom sú prevádzkovatelia povinní urobiť také opatrenia, ktoré v najväčšej miere zabránia prieniku zdraviu škodlivého dymu do nefajčiarskej časti prevádzky. Stavebným oddelením treba rozumieť takú úpravu, ktorá vylúči prenikanie dymu z fajčiarskej časti do nefajčiarskej časti. Ak by v zákone bolo presne vymedzené technické riešenie stavebného oddelenia nefajčiarskej časti od fajčiarskej časti, ktoré podľa účastníka konania absentuje v zákone, bolo by pre prevádzkovateľa obmedzujúce a možno v niektorých prípadoch neuskutočniteľné, a preto diskriminujúce. Zákonodarca preto uviedol požiadavku všeobecne a v kontexte ostatných ustanovení zákona ukladajúcich povinnosť utvárať podmienky na zabezpečenie ochrany nefajčiarov. V závere druhostupňového rozhodnutia uviedol, že zákon ustanovuje povinnosť stavebne oddeliť prevádzku tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikli do verejne prístupných priestorov obchodného domu a neznečistovali verejne prístupné priestory obchodného domu a nepripúšťa alternatívu použitia odsávacieho zariadenia. Žalovaný zdôraznil, že zákon č. 377/2004 Z. z. v § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 uvádza stavebné oddelenie, ktoré účastník konania nespĺnil, a tým naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 10 ods. 7 zákona č. 377/2004 Z. z..

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca v žalobe namietal, že napriek neexistujúcej právnej úprave správny orgán napadnuté rozhodnutie vydal s poukazom na neexistujúcu právnu úpravu, ktorú nahradil výkladovými postupmi zvolenými svojvoľne. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že prvostupňový správny orgán vykonal u žalobcu kontrolu na dodržanie ustanovenia § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zák. č. 377/2004 Z. z., ktorá sa uskutočnila 12. septembra 2013, t. j. už za účinnosti zákona č. 142/2013 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2013.

V ustanovení § 7 ods. 1 zákon vymedzuje, kde je zakázané fajčiť. Podľa písmena g/ bod 2 citovaného ustanovenia zákona je zakázané fajčiť v obchodných domoch okrem priestorov, ktoré sú stavebne oddelené tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu alebo výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikli do verejne prístupných priestorov obchodného domu. Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva, že v obchodných domoch je fajčenie zakázané. Právna

úprava umožňuje fajčiť iba v takých priestoroch obchodných domov, ktoré spĺňajú dve zákonom stanovené spolu súvisiace podmienky: 1/ priestory sú stavebne oddelené od verejne prístupných priestorov obchodného domu, 2/ stavebné oddelenie priestorov od verejne prístupných priestorov obchodných domov musí byť také, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikli do verejných priestorov obchodného domu. Ak priestor nie je stavebne oddelený tak, aby neprenikli škodlivé látky z tabakových výrobkov, ide o porušenie zákona. Zo zápisnice z kontroly z 12. septembra 2013 vyplýva, že fajčiarska časť nie je stavebne oddelená od obchodnej pasáže. V zápisnici z kontroly je aj obsiahnuté vyjadrenie kontrolovaného subjektu, ktorý uviedol, že nesúhlasí so stanoviskom kontrolných orgánov v plnom rozsahu, nakoľko nebol porušený zákon, lebo prevádzka je dostatočne zabezpečená odvetrávaniami v zmysle platného zákona. Vzhľadom na uvedené súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že oddelil fajčiarsku časť od nefajčiarskej časti vzduchotechnikou, považoval krajský súd za potrebné uviesť, že oddelenie vzduchotechnikou nie je možné subsumovať pod stavebné oddelenie v zmysle zákona č. 377/2004 Z. z..

Pokiaľ žalobca v žalobe namieta, že správny orgán aplikoval právny predpis, ktorý neobsahuje povinnosť vybudovať pevnú stavebnú prepážku, v tejto súvislosti krajský súd uviedol, že je skutočne potrebné vybudovať pevnú stavebnú prepážku, lebo v opačnom prípade by labilná stavebná prepážka mohla ohroziť (okrem tabakového dymu) na živote, resp. zdravých návštevníkov kaviarne Q. v obchodnom dome Aupark Žilina - SHOPPING CENTER.

Žalobca v žalobe opakovane namietal, že v zákone nie je detailne ustanovené, akým spôsobom sa má fajčiarska časť od nefajčiarskej časti stavebne oddeliť, na túto námietku je jednoznačná odpoveď. Stavebným oddelením treba rozumieť takú úpravu, ktorá vylúči prenikanie dymu z fajčiarskej časti do nefajčiarskej časti. Ak by v zákone bolo presne vymedzené technické riešenie stavebného oddelenia nefajčiarskej časti od fajčiarskej časti, ktoré podľa žalobcu absentuje v zákone, bolo by pre prevádzkovateľa obmedzujúce a možno v niektorých prípadoch aj neuskutočniteľné, a preto diskriminujúce. Zákonodarca preto uviedol požiadavku všeobecného kontextu ostatných ustanovení zákona ukladajúcich povinnosť utvárať podmienky na zabezpečenie ochrany nefajčiarov.

Z vykonanej kontroly je podľa krajského súdu nesporné, že žalobca stavebne neoddelil fajčiarsku časť od nefajčiarskej. Z toho dôvodu nezabezpečil ochranu nefajčiarov pred škodlivým vplyvom tabakového dymu a dymu z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak. Za stavebné oddelenie nemožno považovať centrálnu vzduchotechniku, ktorá je umiestnená v obchodnom dome.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že žalovaný vec správne právne posúdil a na skutkové okolnosti aplikoval relevantné zákonné ustanovenie. Krajský súd preto žalobu pri aplikácii ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolanie

Žalobca podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44 odvolanie (ďalej v texte len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte len „odvolací súd“) v zmysle § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmenil napadnutý rozsudok, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol vo veci nesprávne a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania. Pre prípad, že by mal odvolací súd za to, že nie sú splnené podmienky na zmenu napadnutého rozsudku podľa ustanovenia § 220 Občianskeho súdneho poriadku, žalobca navrhol, aby toto

rozhodnutie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalobca uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné a neodôvodnené. Poukázal na to, že prvostupňový súd (rovnako ako správne orgány, ktorých rozhodnutia boli predmetom žaloby vo veci samej) sa nevysporiadal s námietkou žalobcu, že aplikovaná právna úprava neobsahuje definíciu pojmu „stavebne oddelený priestor“. Žalobný návrh žalobcu bol založený na tvrdení, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli argumentačne opreté o im vlastný výklad pojmu „stavebne oddelený priestor“, pričom platný právny poriadok Slovenskej republiky takto použitý výklad alebo definíciu tohto pojmu neobsahuje. Správne orgány odôvodnili napadnuté rozhodnutia o ich tvrdenie, že za „stavebne oddelený priestor“ je možné považovať iba taký priestor, ktorý je v určitej časti rozdelený na dve a viac častí, pričom predelenie musí byť vytvorené výlučne a iba z prepážky, ktorá spája strop s podlahou a súčasne s obvodovými stenami priestoru, v ktorom je vytvorená fajčiarska časť prevádzky. Takýto výklad použitej terminológie žalobca od počiatku napáda ako neprípustný s poukazom na povinnosť správneho orgánu aplikovať právne predpisy iba v rozsahu a spôsobom, ktorý výkonnej moci umožňuje Ústava Slovenskej republiky, t. j. tak, že správny orgán nemôže ísť pri výklade právnej normy za jej rámec a už vôbec nie tak, aby to bolo na škodu účastníka konania.

V súlade s argumentáciou, ktorú žalobca použil aj v správnych konaniach pred správnymi orgánmi, ktorých rozhodnutia boli napadnuté žalobným návrhom, odôvodnil žalobca aj žalobu, na základe ktorej sa konalo pred prvostupňovým súdom. Legitímnym očakávaním žalobcu bolo, že konajúci súd sa s argumentáciou žalobcu vysporiada tak, že buď jeho tvrdenia bude považovať za relevantné a vyhovie jeho žalobnému návrhu, alebo takýto návrh zamietne, ale súčasne v odôvodnení rozsudku uvedie z akého dôvodu považuje rozhodnutia správnych orgánov za správne a legitímne, pričom poukáže na zákonnú normu, z ktorej bude zrejmé, z akých dôvodov sa súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Konajúci súd však pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia nepoužil žiadnu relevantnú právnu argumentáciu, ktorou by zdôvodnil, resp. o ktoré by oprel tvrdenia uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol iba citáciu ust. § 7 ods. 1. písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z., ktorý stanovuje výnimku z generálneho zákazu fajčenia v obchodných domoch, t. j. stanovuje, že fajčiť sa môže: „priestoroch v obchodných domov, ktoré sú stavebne oddelené tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali do verejne prístupných priestorov obchodných domov a neznečisťovali verejne prístupné priestory obchodných domov.“ Citovaný právny predpis a jeho dodržiavanie bol dôvodom vykonanej kontroly správnym orgánom, avšak spornou bola jeho aplikácia a s tým súvisiaci výklad.

K tejto otázke sa však už prvostupňový súd nevyjadril relevantným spôsobom, nakoľko odôvodnenie použité na str. 5 posledný odsek a na str. 6 napadnutého rozhodnutia nepovažuje žalobca za relevantné odôvodnenie, nakoľko neobsahuje žiadne ustanovenia platného právneho predpisu, z ktorého by bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri právnom posúdení veci. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje podľa žalobcu atribúty predpokladané ust. § 157 Občianskeho súdneho poriadku.

Súd sa s námietkou žalobcu o tom, že v predmetnej prevádzke bol zabezpečený odvod kontaminovaného vzduchu prostredníctvom vzduchotechniky tak, že do prevádzky je dodávané mierne nižšie množstvo čistého vzduchu než je množstvo odvádzaného kontaminovaného vzduchu, a je teda vytvorený malý podtlak, ktorý logicky znemožňuje prenikanie kontaminovaného vzduchu do nefajčiarskych priestorov, vysporiadal tak, že uviedol, že oddelenie vzduchotechnikou nie je možné subsumovať pod stavebné oddelenie v zmysle zákona č. 377/2004 Z. z.. Účastníci konania sa však už nedozvedeli prečo sa tak súd rozhodol, resp. na základe akého právneho predpisu prijal súd takéto právne stanovisko. V tejto súvislosti poukázal žalobca na trvajúcu právnu argumentáciu žalobcu o tom, že v stavebnom priestore bol žalobcom použitý výrobok, ktorý bol pre stavebné účely určený a certifikovaný a jedná sa práve o výrobok, resp. technológiu, ktorá vytvára predel medzi fajčiarskou a nefajčiarskou časťou predmetnej

prevádzky žalobcu.

Zo spisového materiálu správnych orgánov je však pri tom zrejmé, že žalobca ako účastník týchto konaní preukázal nad mieru dokazovania vykonávaného samotným správnym orgánom, že ním tvrdené skutočnosti o neprenikani kontaminovaného vzduchu do nefajčiarskych častí obchodného domu sú pravdivé a založené na pravidelne kontrolovanej technológii. Prienik kontaminovaného vzduchu do nefajčiarskej časti prevádzky alebo do obchodného domu nebol nikdy doposiaľ zistený a to aj napriek tomu, že stavebná prepážka podľa predstáv a výkladu správnych orgánov nebola do dnešných dní vybudovaná.

Na tomto mieste je potrebné poukázať, že pokiaľ by skutočným záujmom správneho orgánu bol záujem na kontrole skutočnej ochrany nefajčiarov pred vplyvmi fajčenia, bol by jeho záver z kontroly taký, že by nezistil v konkrétnom prípade prienik kontaminovaného vzduchu do nefajčiarskej časti, nakoľko k tomuto nedochádza, pretože je to technicky vylúčené.

Žalobca má obdobné výhrady aj k časti odôvodnenia uvedenej na str. 6 ods. 2 napadnutého rozhodnutia, kde prvostupňový súd uviedol, že je skutočne potrebné vybudovať pevnú stavebnú prepážku lebo v opačnom prípade by labilná stavebná prepážka mohla ohroziť (okrem tabakového dymu) na živote, resp. zdraví návštevníkov kaviarne Q. v obchodnom dome Aupark Žilina - SHOPPING CENTER. Toto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia podľa názoru žalobcu opäť neprispieva k presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko ani zákon č. 377/2004 Z. z. ani napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a ani argumentácia žalobcu nepojednávala o pevnosti či labilnosti stavebnej prepážky a toto nikde nebolo predmetom kontroly a následnej obrany žalobcu v správnom konaní.

Ani časť rozhodnutia uvedená na str. 6 ods. 3 napadnutého rozhodnutia nespĺňa podľa odvolateľa požiadavky na obsah súdneho rozhodnutia podľa ustanovenia § 157 Občianskeho súdneho poriadku, a to aj napriek tomu, že sa jedná o najrelevantnejšiu časť odôvodnenia rozhodnutia, ktorá mala odôvodniť s

Prvostupňový súd v tejto časti konštatoval, že stavebným oddelením treba rozumieť takú úpravu, ktorá vylúči prenikanie dymu z fajčiarskej časti do nefajčiarskej časti. Ak by v zákone bolo presne vymedzené technické riešenie stavebného oddelenia nefajčiarskej časti od fajčiarskej časti, ktoré podľa žalobcu absentuje v zákone, bolo by pre prevádzkovateľa obmedzujúce a možno v niektorých prípadoch aj neuskutočniteľné, a preto diskriminujúce.

Samotný súd konštatuje tým istým napadnutým rozhodnutím, že je rozhodujúce či dym z fajčenia preniká alebo nepreniká do nefajčiarskych priestorov, a preto sa žalobca vo svojom žalobnom návrhu domáhal zrušenia rozhodnutí správnych orgánov, ktoré nesprávnym spôsobom vykladajú ust. § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2, nakoľko takýto prienik kontaminovaného vzduchu nebol predsa nikdy zistený. Použitá argumentácia ani v tejto, v podstate najdôležitejšej časti odôvodnenia rozsudku, nespĺňa požadovaný atribút rozhodnutia civilného súdu podľa ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorým je presvedčivosť. Z povahy a obsahu žalobného návrhu je zrejmé, že práve na túto otázku, ktorá sa medzi účastníkmi konania stala spornou, súd neodpovedal, resp. odpovedal, ale spôsobom, ktorý nedokázal odôvodniť odkazom na právny predpis, podľa ktorého vec právne posúdil.

III.

Vyjadrenie k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný a navrhol, aby odvolací súd odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44, v plnom rozsahu zamietol.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa v tomto bode odvolania v plnom rozsahu pridržiava odôvodnenia svojho rozhodnutia č. OLP/9192/2014 zo dňa 23.12.2014. Vyjadrenie žalobcu, že sa jedná o stavebne oddelený priestor, nemožno podľa názoru Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky považovať na účely zákona č. 377/2004 Z. z. za pravdivé. Vzduchotechnika nie je

stavebným oddelením od ostatných priestorov prevádzky.

Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2011 zo dňa 14. decembra 2011 z ktorého je zrejmé, že v prípade absencie bližšej špecifikácie pojmu „stavebne oddelená“, tento je potrebné vykladať v súvislosti s účelom tohto zákona ako aj jeho ostatnými ustanoveniami, tak, aby bol z výkladu zreteľný zámer a logický zmysel predmetnej právnej úpravy. Žalobca sa touto argumentáciou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nikdy nezaoberal a účelovo ju opomína, či už v konaní pred správnymi orgánmi, alebo súdmi Slovenskej republiky.

Žalovaný taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2012 zo dňa 27. februára 2012, spor, v ktorom dal Najvyšší súd Slovenskej republiky za pravdu Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky proti žalobcovi považujúcemu svoju prevádzku za samostatný priestor stavebne dispozične oddelený od verejne prístupných predajní obchodného centra, nakoľko bol vybavený vzduchotechnikou zabezpečujúcou dostatočné odvetranie prevádzky, z dvoch strán ohraničený stenami a z dvoch technickou konštrukciou (rákosie). V tomto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na dôvodovú správu vládneho návrhu zákona, ktorým sa mení a doplna zákon č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s navrhovanou účinnosťou od 1. júla 2013 (ktorý bol doručený Národnej rade Slovenskej republiky 8. februára 2013), z ktorej vyplýva, že „dnešný právny stav nevytvára dostatočné podmienky na ochranu nefajčiarov pred účinkami pasívneho fajčenia, ktorému sú nefajčiari vystavení napríklad v obchodných domoch. V súlade s medzinárodnými dokumentmi uvedenými v predkladacej správe (Rámcový dohovor o kontrole tabaku a odporúčanie Rady z 30. novembra 2009 o prostredí bez dymu) sa v návrhu novely zák. č. 377/2004 Z. z. na účel zabezpečenia zvýšenej ochrany nefajčiarov zakazuje fajčiť v obchodných domoch“. Túto argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobca naďalej účelovo opomína.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v uvedenom rozhodnutí uvádza, že vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky preto ani nemohol vec posúdiť iným spôsobom.

Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky mal za to, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2011 zo dňa 14. decembra 2011 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2012 zo dňa 27. februára 2012 dávajú jeho argumentácii jasne za pravdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozsudku nepovažoval priestory kaviarne oddelenej dvomi rákosnými stenami a vzduchotechnikou od priestorov obchodného centra za dostatočne stavebne oddelené pre účely zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Preto analogicky nie je možné považovať za stavebné oddelenie od nefajčiarskej časti prevádzky ani samotné oddelenie vzduchotechnikou. Je potrebné podotknúť, že takéto oddelenie vzduchotechnikou by ani nemohlo byť považované za spoľahlivé oddelenie, nakoľko je závislé od ľudského či technického faktoru (vzduchotechnika môže zlyhať, byť vypnutá a pod.) pričom žalobca neponúka k vzduchotechnike žiadne alternatívy. V prípade takýchto udalostí by sa nikdy nemohlo jednáť ani o pseudo-spoľahlivé stavebné oddelenie podľa zákona č. 377/2004 Z. z., k čomu žalobca vysvetlenie podať nedokázal. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky má teda za to, že nebolo potrebné zisťovať dodatočné podmienky prenikania dymu do nefajčiarskej časti na mieste, nakoľko bolo jasné, že si prevádzkovateľ svoje povinnosti podľa zákona č. 377/2004 Z. z. nespĺnil na prvom mieste.

Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky na uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opakovane poukázal i vo svojom rozhodnutí č. OLP/9192/2014 zo dňa 23.12.2014, čo však žalobca v podanej žalobe opäť opomína a prezentuje výklad správneho orgánu ako „svojvoľný“ a „neoprávnený“, prípadne porušené povinnosti za „neexistujúce“ na čom stavia celý zmysel podanej žaloby. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať na jasnú logiku celej záležitosti. Žalobca má povinnosť stavebne oddeliť fajčiarsku časť od nefajčiarskej (čo žalobca podľa jeho argumentov v podanej žalobe nespochybňuje). Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/8/2012 zo dňa 27.02.2013 nepovažuje vzduchotechniku za dostatočné stavebné oddelenie v zmysle zákona č. 377/2004 Z. z.. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ani príslušný regionálny úrad verejného zdravotníctva preto ani neskúmajú, či dochádza k aktívnemu zasahovaniu škodlivých látok do zdravia nefajčiarov.

Žalovaný taktiež považoval za potrebné vyjadriť sa k skutočnosti existencie detského kútika v predmetnej prevádzke žalobcu. Zjavná ochrana podnikateľských záujmov žalobcu v tomto prípade vedie k priamemu ohrozeniu najcitlivejšej kategórie obyvateľstva, ktorú sa zákonodarca legislatívne zákonom č. 377/2004 Z. z. snaží v prvom rade chrániť.

Žalovaný vo svojom rozhodnutí jasne poukázal na skutočnosť, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nestotožňuje s výkladom žalobcu a pochopením zásady „nikdy nie na škodu účastníka konania“, čo dokazuje i uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Sžo/8/2012 zo dňa 27.02.2013.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť

postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolaací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Odvolaací súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline č. j.: A/2013/01014/4/HP/D z 12. septembra 2014, ktorým Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline žalobcovi, ako prevádzkovateľovi zariadenia „Q.“ v objekte AUPARK Žilina - SCHOPPING CENTER uložil pokutu vo výške 500,- eur za to, že sa dopustil správneho deliktu, čo sa zistilo pri úradnej kontrole a to tým, že porušil ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z., zákaz fajčenia v obchodnom dome okrem priestoru v obchodnom dome, ktorý je stavebne oddelený tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali do verejne prístupných priestorov obchodného domu a neznečisťovali verejne prístupné priestory obchodného domu tým, že v prevádzke sa fajčí, prevádzka nie je označená symbolom zákaz fajčenia a nie je stavebne oddelená od verejne prístupného priestoru obchodného domu, podľa § 10 ods. 7 zákona č. 377/2004 Z. z., a odvolanie žalobcu zamietol.

Žalobca v podanom odvolaní namietal, že na daný prípad aplikovaná právna úprava neobsahuje definíciu pojmu „stavebne oddelený priestor“, a preto za stavebne oddelený priestor nemožno považovať iba taký priestor, ktorý je v určitej časti rozdelený na dve a viac častí, pričom predelenie musí byť vytvorené výlučne iba z prepážky, ktorá spája strop s podlahou a súčasne s obvodovými stenami priestoru.

Ďalej žalobca namietal, že krajský súd sa dostatočne, náležite, nezaoberal námietkou žalobcu, podľa ktorého v predmetnej prevádzke bol zabezpečený odvod kontaminovaného vzduchu prostredníctvom vzduchotechniky tak, že do prevádzky je dodávané mierne nižšie množstvo čistého vzduchu, než je množstvo odvádzaného kontaminovaného vzduchu, a je teda vytvorený malý podtlak, ktorý logicky znemožňuje prenikanie kontaminovaného vzduchu do nefajčiarskych priestorov.

K námietkam žalobcu odvolaací súd uvádza, že súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu, ktoré poskytuje záruku, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Účastníci konania majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

ktoré dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ide o predpoklad účinného uplatňovania práva na opravné prostriedky stranami v konaní. Navyše, odôvodnenie súdneho rozhodnutia je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej uviedol, že všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Odvolací súd ďalej uvádza, že Slovenská republika 4. mája 2004 prostredníctvom Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky ratifikovala Rámcový dohovor WHO o kontrole tabaku (FCTC). Cieľom tohto dohovoru je ochrana súčasných a budúcich generácií pred zničujúcimi zdravotnými, spoločenskými, environmentálnymi a hospodárskymi dôsledkami spotreby tabaku a expozície tabakovému dymu prostredníctvom rámca pre opatrenia na kontrolu tabaku, ktoré budú uplatňovať strany na vnútroštátnej, regionálnej a medzinárodnej úrovni s cieľom priebežného a podstatného obmedzovania prevládania užívania tabaku a expozície tabakovému dymu (článok 3).

Podľa článku 8 FCTC strany uznávajú, že vedecké dôkazy jednoznačne preukázali, že expozícia tabakovému dymu spôsobuje úmrtia, ochorenia a invaliditu. Každá strana preto prijme a uplatňuje efektívne právne, výkonné, správne, resp. iné opatrenia v oblasti existujúceho vnútroštátneho zákonodarstva podľa vnútroštátneho práva a aktívne podporí prijímanie a uplatňovanie takýchto opatrení na iných úrovniach svojich právomocí, ktoré zabezpečia ochranu pred expozíciou tabakovému dymu na pracoviskách vo vnútornom prostredí, vo verejnej doprave, verejných vnútorných priestranstvách a prípadne v ďalších verejných miestach.

Na druhej konferencii zmluvných strán FCTC v júli 2007 sa prijali usmernenia o ochrane pred vystavením tabakovému dymu, ktorých cieľom je pomôcť zmluvným stranám splniť povinnosti vyplývajúce z článku 8 dohovoru. Usmernenia o ochrane pred vystavením tabakového dymu prijaté na druhej konferencii strán dohody FCTC, sú obsiahnuté aj ako príloha Odporúčania Rady o prostredí bez dymu č. 2009/C 296/02, ktoré prijala Rada Európskej Únie 30. novembra 2009 s cieľom, aby jednotlivé členské štáty poskytovali účinnú ochranu pred vystavením tabakovému dymu na pracoviskách vo vnútri budov, verejných miestach vo vnútri budov, vo verejnej doprave, a prípadne aj na iných verejných miestach.

V zmysle Usmernenia o ochrane pred vystavením tabakovému dymu by sa vykonávanie článku 8 dohovoru malo riadiť stranami dohodnutými zásadami. Odvolací súd upriamuje pozornosť na prvú zásadu, podľa ktorej ako sa uvádza v článku 8 rámcového dohovoru WHO, predpokladom účinných opatrení na zaistenie ochrany pred vystavením tabakovému dymu je úplné odstránenie fajčenia a tabakového dymu v určitom priestore alebo prostredí na účely vytvorenia prostredia, v ktorom nie je žiadny dym. Bezpečná úroveň vystavenia tabakovému dymu neexistuje a termíny ako prahová hodnota toxicity zo sekundárneho dymu by sa mali odmietnuť, pretože sú v rozpore s vedeckými dôkazmi. Iné prístupy ako prostredia, v ktorých nie je žiadny dym, vrátane vetrania, filtrácie vzduchu a používania vyhradených fajčiarskych priestorov (so samostatnými vetracími systémami alebo bez nich) sa opakovane ukázali ako neúčinné a existujú presvedčivé vedecké a iné dôkazy, že technické prístupy neposkytujú ochranu pred vystavením tabakovému dymu.

Ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že ním použitý výrobok (vzduchotechnika), je určený pre stavebné účely, je certifikovaný a jedná sa o technológiu, ktorá vytvára predel medzi fajčiarskou a nefajčiarskou časťou prevádzky, ktorý zabraňuje škodlivým látkam z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu, alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak aby prenikali do verejne prístupných priestorov, tak podľa názoru odvolacieho súdu táto námietka, vzhľadom na uvedené

závery v Usmernení o ochrane pred vystavením tabakového dymu, neobstojí.

Na podporu tohto tvrdenia odvolací súd zdôrazňuje, že v prílohe Odporúčania Rady o prostredí bez dymu sa výslovne uvádza, že neexistuje žiadna bezpečná úroveň vystavenia sekundárnemu dymu a, ako už uznala konferencia strán v rozhodnutí FCTC/COP1 (ktorej členom je aj Slovenská republika), technické prístupy, ako napríklad vetranie, výmena vzduchu a použitie vyhradených priestorov pre fajčiarov, nechránia pred vystavením tabakovému dymu.

Naviac odvolací súd dodáva, že právna úprava zákona č. 377/2004 Z. z. v § 2 vymedzuje základné pojmy, pojem obchodný dom, ktorým je vymedzený uzavretý priestor, stály architektonický objekt, ktorý tvorí súbor predajní alebo priestorov určených na poskytovanie služieb a predaj tovaru vrátane ostatných verejne prístupných priestorov (§ 2 ods. 4 písm. k/ zákona č. 377/2004 Z. z.), pojem fajčiarsky priestor, ktorým je spravidla neuzavretý priestor, v ktorom je povolené fajčiť (§ 2 ods. 4 písm. c/ zákona č. 377/2004 Z. z.) a pojem fajčiareň, ktorou je uzavretá a priamo vetrateľná miestnosť určená na fajčenie (§ 2 ods. 4 písm. b/ zákona č. 377/2004).

Ďalej § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z. z. upravuje zákaz fajčenia v obchodných domoch, okrem priestorov v obchodných domoch, ktoré sú stavebne oddelené tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali do verejne prístupných priestorov obchodných domov a neznečisťovali verejne prístupné priestory obchodných domov.

I keď zákon č. 377/2004 Z. z. bližšie nedefinuje pojem „stavebne oddelený priestor“, je potrebné tento pojem vnímať v kontexte právnej úpravy zákona č. 377/2004 Z. z., ktorého účelom je zabránenie prenikania škodlivých látok z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie do iných priestorov v obchodnom dome. Logicky to znamená, že priestory kaviarne, určené na fajčenie, majú byť zabezpečené tak, aby sa škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu nedostali mimo týchto priestorov.

Stavebne oddelené priestory môžu byť napr. priestory stavebne oddelené pevnou priečkou alebo inou než pevnou priečkou, ktorá však absolútne zabraňuje prenikaniu škodlivých látok z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie do iných priestorov obchodného domu.

Žalobca poukazoval, že v priestore vyhradenom na fajčenie zabezpečuje neprenikanie škodlivých látok z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie nainštalovaná vzduchotechnika. V konaní však nepredložil žiaden dôkaz (napr. znalecký posudok), ktorým by preukázal, že nainštalované vzduchotechnické zariadenie, samo o sebe, bez ďalšej úpravy priestorov vyhradených na fajčenie, zabezpečuje odsávanie dymu z vyhradeného priestoru na fajčenie, absolútne (s nulovou toleranciou), keď naviac zásada 1 bod 6 Usmernenia o ochrane pred vystavením tabakovému dymu uvádza, že bezpečná úroveň vystavenia tabakovému dymu neexistuje a termíny ako prahová hodnota toxicity zo sekundárneho dymu by sa mali odmietnuť, pretože sú v rozpore s vedeckými dôkazmi. Iné prístupy, ako prostredia, v ktorých nie je žiadny dym, vrátane vetrania, filtrácie vzduchu a používania vyhradených fajčiarskych priestorov (so samostatnými vetracími systémami alebo bez nich), sa opakovane ukázali ako neúčinné a existujú presvedčivé vedecké a iné dôkazy, že technické prístupy neposkytujú ochranu pred vystavením tabakovému dymu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nevyhovел podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016, č. k. 21S 34/2015-44, ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto

konania, keďže v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.